

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ЗАБРАВЕНИЯТ КРЪСТ

chitanka.info

Горе, на синия гръб на Балкана, където сега месечината опира чело, има голям каменен кръст. Останал е само почернелият камък — дъжд и вятър отколе са изтрили името на забравения покойник. Ония хора, които бяха утъпкали пътеката до камъка, почиват вече в земята, пътеката я няма — тревясала е. Снощи, когато синият мрак погълна стария Балкан, от гората, дето е наляво от кръста, излезе един бял куц орел и полека тръгна по камъчките към гроба. Като стигна до камъка, птицата разпери криле, подхвъркна и кацна отгоре му. Впи заквивените си нокти и остана там, загледана надолу, към полетата на равна Тракия, където избухва на огънове и мирните работници се прибраха от нивята да спят.

Тогава под земята се чу глас:

— Ходи ли?

— Ходих, излез да ти кажа.

Камъкът се залюля, земята се пропука и от гроба излезе човек с юнашки дрехи, перо на калпака и жълто лъвче под перото. Той помилва по главата старата птица, погледна наоколо божия свят, пое дълбоко свежина и седна до кръста.

— Казвай.

— Видях люлековата гора.

— Коя?

— Оная с високия кавак, дето беше майчиното ми гнездо. И ми дойде на ума за тримата турци, които минаха през гората едно утро. Като видяха гнездото, те замахнаха с ръце и единият вдигна пушката си. Прицели се. Куршумът прониза крехкото ми крило, което още не бях разтварял. Паднах от гнездото. Майка ми, орлицата, я нямаше. И когато отминаха турците, ти дойде, прибра ме, сложи ме в пазва и моята кръв обагри ризата ти. Помниш ли? Ти тогава беше малко овчарче. Твоята стара майка излекува крилото ми.

— Ходи ли на гроба й?

— Ходих — отвърна орелът. — Намерих го буренясал, а дървената кукла — прогнила.

Юнакът подпря главата си. Пред очите му оживя миналото. Колко години има оттогава!

— Помниш ли, побратиме орльо, оная голяма опашата звезда, която раздели небето надве? Като кринче беше голяма главата й. „Война ще има“ — думаха старите хора и с надежда отправяха очи към

земята на Дяда Ивана. Тъй беше, челото на звездата светеше окървавено. Скришом, наведени над пръстена паничка, в която гореше една шишарка, моите две сестри, милите, шиеха жълти лъвчета на мерни калпаци. И една нощ ние, младите соколовчани, зарязахме вършитбата и поехме към Балкана — да се бием за свободата на народа.

— Ти им беше войводата — на ония момчета, дето ги избесиха.

— Аз. Бог ми е свидетел, виновен ли съм?

— И там, в тая гора, кога забиха седем куршума в гърдите ти, ти легна и не можа да станеш...

Месецът се беше вдигнал високо и равнината долу бавно притихваше. Орелът раздвижи големите си криле, поде се и кацна на юнаковото рамо.

— Чувай, искам да те попитам нещо.

— Питай — отвърна юнакът.

— Когато през оня горещ летен ден дойдох тука, ти умираше. Горяха твоите седем рани. До главата ти бяха побили байрака на четата ти и под байрака цвилеше твоят черен кон. До залез слънце ти вардих сянка с крилата и когато подухна разхладянинът, ти се поизправи, седна, дълго през сълзи гледа надолу, където горяха страшните пожарища и златната Тракия ставаше на пепелище. Тогавя написа писмо и рече: „Да занесеш тая бяла книга, която ще сложа под крилото ти, в Дядовата Иванова земя. Намери Дядо Ивана и му я дай.“ Аз заминах същата нощ и на сутринта стигнах големия град със зелените черковни кубета. Заварих Дяда Ивана — на златен стол седи. Пуснах писмото на коляното му. Кажи, какво беше писал в писмото? Юнакът трепна.

— Какво бях писал ли? — две думи. Молех го да дойде и отърве от робия нашия народ, защото турчинът ще го затрие — коренче няма да остави. Не видя ли подир три дена как Дядо Иван пое коня си, а подире му вървяха казаците, като мравуняк?

— Видях ги — рече орелът, — аз все над главите им се виех на витло и сърцето ми туптеше, когато слушах топовете им. Юнакът се облегна на почернелия камък, дето дъждът беше измил името му, и тихо почна една песен, а балканският вятър я грабна от устата му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.